

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"א 58661-08-18

בפני: כב' השופט אור אדם, סגן הנשיאה

התובעים:

עזבון פלוני ז"ל
י"ה
י"ה
ע"י ב"כ עו"ד יעקב פרץ

נגד

נתבעים

1. שניר אמזלג
2. רכבת ישראל בע"מ
3. הפניקס חברה לביטוח בע"מ
ע"י ב"כ עו"ד ניסן גיצה

פסק דין

רקע כללי

1. התובעים הם עזבון וכן הוריו ויורשיו של המנוח ח"ה ז"ל, יליד 19.3.1999 (להלן: "המנוח"), אשר הלך לבית עולמו ביום 22.10.2017, בהיותו בן 18 שנים וחצי בלבד.
  2. אין מחלוקת כי המנוח מצא את מותו, עת נדרס ע"י רכבת ביום 22.10.17, כמה מאות מטרים צפונה לתחנת קרית גת. המחלוקת בין הצדדים היא באשר לתחולת חוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים תשל"ה 1975, כאשר הנתבעת טענה כי מדובר במעשה מכוון, המוציא את האירוע מגדר תחולת החוק.
  3. סעיף 1 לחוק הנ"ל, מגדיר מהי תאונת דרכים, וקובע כי: "לא יראו כתאונת דרכים מאורע שאירע כתוצאה ממעשה שנעשה במתכוון כדי לגרום נזק לגופו או לרכושו של אותו אדם" (ור' גם ס' 7 (א) לחוק).
- ההלכה הפסוקה קבעה, כי גם התאבדות היא בגדר "מעשה שנעשה במתכוון" כדי לגרום נזק לגופו של ניזוק, ולכן אירוע של התאבדות, גם אם נעשה עקב שימוש ברכב מנועי, איננו מהווה תאונת דרכים ולכן עזבון המנוח ויורשיו אינם זכאים לפיצוי מכוח החוק.

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"א 58661-08-18

4. בענייננו - ייתכן שלעולם לא נדע לבטח, אם המנוח אכן התכוון לשים קץ לחייו, או שמדובר בתאונה. עם זאת, עם כל הצער שבדבר, לאחר שמיעת מכלול הראיות, ובעיקר עדויותיהם של שני העדים לתאונה, נמצא כי סביר יותר שמדובר היה במעשה מכוון, מאשר כי מדובר היה בתאונה, ולכן, בלית ברירה ובלב כבד, אין מנוס מדחיית התובענה.

מסכת העדויות

5. עדויות התביעה -

- מטעם התובע העידו שלושה עדים בלבד, הם הוריו של המנוח, התובעים 2 ו-3 וחברו של המנוח מר חנוך יוסף. שלושת העדים מסרו בתצהירים, כי המנוח היה חייכן וחרוץ, שאפתן ודיבר על תכניות לעתיד, חזר בתשובה שנתיים לפני התאונה וציפה להתגייס - ולכן לא סביר כי התאבד. עם זאת, מדובר בתצהירים כמעט זהים, שהוגשו מטעם כל אחד משלושת העדים, והדבר מעלה תהיות באשר למשקל הטענות המצויינות בהם. יתרה מכך, גם במהלך החקירה הנגדית של כל אחד משלושת עדי התביעה, ניכר כי קשה לבסס ממצא של ממש על עדויותיהם:

- א. באשר לעדותו של האב, קשה היה ליצור קשר איתו. הוא התקשה להבין את השאלות שהופנו אליו, הוא ציין שאיננו יודע קרוא וכתוב, ולכן לא יכול היה להתייחס לתצהיר עליו הוא חתום, ולבד מעצם ההלם שהיה ניכר כי חווה מכך שבנו נדרס על ידי רכבת, קשה היה להבין מעדותו פרטים חשובים לגבי האפשרות שהמנוח התאבד.

- ב. באשר לחבר של המנוח העד חנוך יוסף, במהלך עדותו התברר כי אין לו היכרות קרובה עם המנוח. אותו חבר, שהעיד על עצמו בתצהיר כי היה "חבר טוב וקרוב של המנוח", לא ידע לאיזו חסידות היה המנוח שייך, הוא לא ידע באיזה ישיבות המנוח למד, ולא ידע פרטים נוספים. העד הסביר את העדר הידיעה על פרטים רבים לגבי המנוח, בכך שהוא היה בן 33 והמנוח היה כבן 17 שנים. טיב היחסים בין השניים היה היכרות במסגרת העובדה שהמנוח היה יושב מדי פעם במקום העסק של העד יוסף, ולא חברות קרובה. בנסיבות אלה, לטענותיו של העד יוסף לגבי כוונותיו

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"א 58661-08-18

- 1 העתידיות של המנוח, יש לייחס משקל נמוך.
2 עם זאת, העד יוסף העיד כי ביום התאונה היה המנוח אצלו בפיצוציה, המנוח לא
3 התנהג בצורה חריגה ולא גילה סימני מצוקה (ע' 7 ש' 12-14 לפרו').
- 4 ג. אמו של המנוח, היתה אפוא העדה המרכזית, אשר יכולה היתה לשפוך אור על
5 התנהגותו, על תכניותיו ועל אופיו, מידע ממנו ניתן יהיה להסיק לגבי הסבירות
6 שירצה להתאבד.
- 7 האם פרטה כי היא ידעה שהמנוח נוהג להתבודד לעיתים בבית, לעיתים בחוץ, שכן
8 הוא היה יושב מתחת לבית עם האוזניות שלו ולומד תורה.
9 האם פרטה כי שנתיים לפני מותו הוא חזר בתשובה, הוא לא למד בבית ספר כבר
10 מכיתה ח' למעט חודש אחד במרכז לנוער (ע' 9 לפרו').
- 11 6. פרט לאותן שלוש עדויות בעייתיות, לא הומצא כל נתון נוסף כגון: יומן אישי, תכנית
12 קונקרטיית לעתיד, מסמכים אחרים שיעידו כי אין סיכוי שהמנוח ירצה להתאבד, וכיו"ב.
13 נמצא אפוא, כי שלושה עדי תביעה מסרו בתצהיריהם נתונים על אופיו של המנוח ותכניותיו
14 לעתיד. למרות זאת, הם לא ידעו להציב מסד ראייתי משמעותי, אשר יהא בו כדי לצמצם
15 באופן ניכר את הסבירות שהמנוח ביקש לשים קץ לחייו, כעולה מגרסת העדים לתאונה.
16
- 17 7. עדויות נהג הקטר ועוזרו -
18 מנגד, העידה הנתבעת את שני האנשים שהיו עדים לתאונה: הנהג שניר אמזלג ועוזר הנהג
19 ישראל בן שושן. למרות ניסיונות מרשימים של ב"כ התובע לנסות ולמצוא סתירות בין
20 גרסאותיהם לגרסאות קודמות שמסרו, ובינם לבין עצמם, בסופו של דבר מדובר בגרסאות
21 ברורות וחדות שלא נסתרו ושלא ניתן להתעלם מהם.
- 22 8. שני העדים לתאונה, נהג הקטר שניר אמזלג ועוזר הנהג ישראל בן שושן, העידו כי כאשר ראו
23 את המנוח, הוא ישב בין המסילות. כאשר הבחין ברכבת הוא קם וצעד לעבר המסילה עליה
24 נסעה הרכבת. נהג הקטר צפר ובלם, אולם הרכבת לא הספיקה לעצור, והמנוח נמחץ למוות.
- 25 9. אין מחלוקת שהתאונה היתה בלתי נמנעת, שכן כאשר ראו נהג הרכבת ועוזרו את המנוח על
26 המסילה, לא היה סיפק בידם להספיק ולעצור את הרכבת על מנת שלא לפגוע במנוח.

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"א 58661-08-18

- 1 המחלוקת בין הצדדים, נוגעת לשאלה אם המנוח ביקש לשים קץ לחייו, ולכן נעמד על
- 2 המסילה, או שמדובר רק בתאונה, כאשר ביקש לחצות את המסילה ולא הספיק לעשות כן.
- 3 בנסיבות אלה, כאשר מוסכם כי התאונה היתה בלתי נמנעת, ואין כל אחריות לפתחם של נהג
- 4 הרכבת ועוזרו, הרי שלשני עדי ההגנה אין כל אינטרס להעיד לצד זה או אחר במחלוקת בדבר
- 5 כוונתו של המנוח, והדבר מעצים את אמינותם.
- 6 10. בהתאם להלכה הפסוקה, יש לייחס משקל מכריע לגרסה ראשונית אשר נמסרת בסמוך
- 7 לאירוע. גם הנהג וגם עוזרו נחקרו במשטרה בסמוך מאוד לאירוע ומסרו גרסאות דומות
- 8 לגרסה שמסרו בבית המשפט:
- 9 א. הנהג שניר אמזלג, מסר במשטרה מיד לאחר התאונה כדלקמן: **"חלפתי את תחנת**
- 10 **הרכבת של קריית גת, לאחר כ- 400 מ' בערך זיהיתי בחור שישב בין המסילות,**
- 11 **שראה את הרכבת מתקרבת קם משיבה לעמידה והתחיל ללכת לכיוון המסילה,**
- 12 **בה אני נסעתי עם הרכבת. ישר שראיתי את הבחור צפרתי ובלמתי בלימת**
- 13 **חירום...".** בהמשך הוא ציין כי המרחק מהרגע שראה את המנוח ועד לבלימת חירום
- 14 היה כ- 100 מ', והמרחק מהבלימה ועד העצירה היה כ- 400 – 500 מ'.
- 15 ב. עוזר הנהג ישראל בן שושן מסר במשטרה מיד לאחר התאונה כדלקמן: **"...לאחר**
- 16 **שחלפנו את תחנת קריית גת, הבחנתי באדם בין שני (כך במקור - א.א.) המסילות.**
- 17 **ראיתי אותו מתחיל ללכת לכיוון קו המסילה שלנו. שניר צפר ראשון ולאחר מכן לחץ**
- 18 **על הפיטריית חירום (כך במקור - א.א.), ובשניה שאחרי, פגענו בבן אדם ולאחר**
- 19 **מספר שניות נעצרה...".**
- 20 11. שני העדים חזרו על גרסה ברורה זו, גם בתחקיר שנערך ע"י הרכבת וגם בעדות בבית המשפט,
- 21 ובעניינים המהותיים – מיקום המנוח בעת שראה את הרכבת מתקרבת, והליכתו לעבר
- 22 המסילה בה היא נסעה – הגרסה אחידה ומוצקה.
- 23
- 24 12. הנהג אמזלג ציין כי הבחין במנוח במרחק של כ- 500 – 600 מ' (עמ' 13 ש' 1 לפרו'), ועוזר
- 25 הנהג בן שושן ציין, כי הם הבחינו במנוח במרחק של 400 – 500 מ' (ע' 17 ש' 25 לפרו'). חולף
- 26 זה זמן עד להפעלת הבלם, שהנהג העריך אותו במאה מ'.

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"א 58661-08-18

- 1 דו"ח חקירה של הרכבת (ע' 56 – 57 לראיות הנתבעים), קבע כי בהתאם לנתונים שנמצאו
- 2 בקטר הרכבת, הרכבת נסעה במהירות של 79 קמ"ש, היו צפירות לפני הפגיעה ובלימת חירום
- 3 ומרחק הבלימה עמד של 610 מ'.
- 4 מכאן ברור כי התאונה היתה בלתי נמנעת, שכן מתחילת הבלימה ועד למנוח היו 300 – 500
- 5 מ' ואילו מרחק הבלימה במהירות 79 קמ"ש עמד על 610 מ'.
- 6 13. בא כוח התובע ניסה לטעון לכמה סתירות בין עדות הנהג אמזלג לעדות עוזר הנהג בן שושן :
- 7 כך למשל, נטען כי ישנה סתירה בקשר לצפירות בין עדויות הנהג ועוזרו. במהלך חקירותיהם
- 8 הובהר כי ישנו צופר ברגל לנהג, וצופר ביד לעוזר הנהג, ולכן כאשר עוזר הנהג העיד כי "שניר
- 9 צפר ראשון", כוונתו היתה שהנהג הוא זה שצפר ולא הוא (ע' 19 לפרו').
- 10 כך למשל, נטען לסתירה בנוגע למרחק הליכתו של המנוח. הנהג אמזלג הסביר כי המרחק בין
- 11 המסילות, שם ישב המנוח לפני הגעת הרכבת, היה 2.5 מ', כאשר המנוח צעד בערך 1.5 מ' עד
- 12 שהגיע למסילה בה נסעה הרכבת ונעמד שם (ע' 15 ש' 2-3 לפרו'), עוזר הנהג בן שושן תיאר כי
- 13 המנוח צעד 2.5 מ' עד שנכנס למסילה (ע' 19 ש' 1 לפרו'). אין מדובר בסתירה של ממש.
- 14 כך למשל, העד שניר אמזלג נחקר על סתירה לכאורה בין גרסתו כי המנוח הלך באיטיות
- 15 ממקום מושבו לעבר המסילה (ע' 14 – 15 לפרו') לבין דוח החקירה של הרכבת (ע' 47 למוצגי
- 16 הנתבעת), לפיו המנוח התקדם לעבר הקטר שהוא צועד במהירות. יצוין כי שני העדים לא
- 17 סתרו זה את זה בנקודה זו, ולא ברור מכוח מה קבע עורך התחקיר כי המנוח הלך במהירות.
- 18 אלה ואחרות, הן סתירות מינוריות ובלתי מהותיות, שרק מלמדות כי אין מדובר בתיאום
- 19 עדויות, אלא בשני עדין שניסו לדייק בתיאור התאונה.
- 20 14. כמתואר לעיל, אין סתירות משמעותיות בין הנהג לעוזרו, ובין עדויותיהם בבית המשפט לבין
- 21 חקירותיהם במשטרה ובתחקיר הרכבת.
- 22 העניין היחיד אשר שומה להתייחס אליו, הוא התוספת שהוסיף העד בן שושן במהלך עדותו
- 23 באשר לכיוונו של המנוח.
- 24 העד בן שושן העיד לגבי התנהלות המנוח כך : "הוא היה בין שתי המסילות. הוא ישב והבחין
- 25 בנו גם והוא התחיל ללכת לכיוון המסילה ונכנס לתוך קו המסילה והלך עם הגב שלנו עם
- 26 כיוון הנסיעה שלנו.. אחר כך הוא הסתובב אלינו חצי גוף כזה עם הפנים..." (ע' 20 ש' 5 – 10
- 27 לפרו').

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"א 58661-08-18

אכן, מדובר בתיאור חשוב, שהיה מקום לציין אותו בחקירה המשטרתית ובתצהיר. אם המנוח הלך על המסילה כשגבו לעבר הרכבת, אפשר היה לטעון כי לא ראה אותה מתקרבת. ואולם, גם לפי גרסה זו, התובע ראה את הרכבת, קם וצעד לעבר המסילה בה היא נסעה. גם לפי גרסה זו, הוא סובב את ראשו, כאילו לוודא שהיא אכן קרבה אליו. נמצא אפוא, כי למרות שמדובר בפרט חשוב, לא מדובר בגרסה אחרת, אלא בתוספת של פרטים לגבי הגרסה אותה פירט העד בן שושן בעבר, שאין בה כדי לסייע לתובעים.

15. סיכום העדויות בנוגע לעצם קרות התאונה –

מכל האמור לעיל עולה התמונה העובדתית הבאה: המנוח ישב בין שתי המסילות, כמה מאות מטרים לאחר תחנת קריית גת. המנוח הבחין ברכבת מתקרבת, נעמד על רגליו והלך לעבר המסילה של הרכבת המתקרבת. הנהג ועוזרו הבחינו במנוח על המסילה בה נסעה הרכבת, במרחק של 400 – 600 מ' מן המנוח. נהג הקטר אמזלג צפר ובלם את הרכבת באמצעות פטריית בלימת החירום, אולם הדבר לא הועיל, לנוכח מרחק הבלימה של הרכבת. גם אם המנוח החל ללכת עם כיוון הרכבת, כשגבו מופנה לעבר הרכבת, כפי שתיאר עוזר הנהג העד בן שושן, הרי שגם אז, הוא וודאי הבין שהרכבת מתקרבת לעברו, שכן גם בן שושן העיד, כי הוא סובב את ראשו אחורנית וצפה ברכבת מתקרבת במהירות. לנוכח המרחק הקצר ומהירות הרכבת - התאונה היתה בלתי נמנעת והמנוח נדרס על ידי הרכבת תוך כדי דהירתה.

16. האם די בעובדות אלה כדי לקבוע כי מדובר במעשה מכוון?

ההלכה הפסוקה

17. בעניין לזר (ע"א 2199/99 עיזבון עווד לזר ז"ל נ' רשות הנמלים והרכבות, פ"ד נו (1) 938 (28.11.01)), נפסק כי התאבדות באמצעות כלי רכב איננה סיכון טיפוסי לשימוש ברכב לצורכי תחבורה, ולפיכך החלת החזקה הממעטת על מתאבד, מתיישבת טוב יותר עם התכלית החקיקתית, להוציא מגדר החוק סיכונים שאינם תחבורתיים ולהימנע מלהטיל על ציבור נהגי הרכב להשתתף בכיסוי הוצאותיהם.

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"א 58661-08-18

1 בעניין לידאווי (ע"א 2976/00 הפניקס הישראלי חברה לביטוח בע"מ נ' מג'ידה לידאווי, פ"ד
2 נו(6) 874 (2002)), הרחיב כב' השופט ריבלין את היריעה, בהתייחסו לנטל המוטל על מבטחת
3 הטוענת להתאבדות: "בית-המשפט המחוזי סבר כי על המערערת, הטוענת שהמנוח שם קץ
4 לחייו, מוטל 'נטל ראיה מוגבר'. המערערת משיגה על קביעה זו. לטענתה, אין מוטל עליה
5 נטל הוכחה מוגבר, כי אם נטל הוכחה רגיל במשפט אזרחי, לאמור הוכחה על-פי מאזן
6 ההסתברויות. סבורני כי הדין בעניין זה עם המערערת. עם זאת מקובלים עליי דבריו
7 החלופיים של בית-המשפט המחוזי, ולפיהם כמות הראיות הנדרשת להוכחת טענה נגזרת
8 מממהותה ומחומרתה של הטענה... כך, בענייננו המערערת מייחסת למנוח התנהגות
9 יוצאת-דופן, שאיננה מעשה של יום ביומו. בבואה לשכנע את בית-המשפט כי גירסתה
10 סבירה מן הגירסה האחרת, על המערערת להציג ראיות בכמות ובמשקל שדי בהם כדי
11 להטות את הכף לטובתה. לא ברף הוכחה שונה קא עסקינן, כי אם ביישומו של רף ההוכחה
12 של מאזן ההסתברויות בהתחשב בנסיבות המקרה, במהות הטענות ובחומרתן" (שם, פסקה
13 5 לפסה"ד).

14 בעניין פלונית (ע"א 8313/06 פלונית נ' מגדל חברה לביטוח בע"מ (29.03.2009)), חזר בית
15 המשפט העליון וציין, כי הטענה שהנפגע התאבד, לא מתקבלת בקלות, לאור העובדה שהטענה
16 מייחסת לאדם התנהגות יוצאת דופן שאיננה מעשה של יום ביומו. באותו עניין מדובר היה
17 במנוחה שירדה מרכב החלה לחצות בריצה את הכביש, ואז נדרסה, ונקבע כי ייתכן וביקשה
18 רק לחצות את הכביש (שם, פסקה 7 – 8 לפסה"ד).

19 בעניין עא"צ (ת"א (מחוזי ת"א) 1764-05 עא"צ נ' רכבת ישראל בע"מ (24.01.2010)), נדונה
20 השאלה אם חולה נפש יכול לגבש כוונה להתאבד, ונקבע כי לנוכח התוצאות מרחיקות הלכת
21 הכרוכות במסקנה לפיה ניסה הנפגע להתאבד, יש לנהוג משנה זהירות ביחס כוונה שכזו
22 לנפגע הסובל ממחלת נפש (שם, פסקאות 12 – 13 לפסה"ד).

23 בעניין בר-און (ת"א (מחוזי י-ם) 17569-08-10 בר און עודד שלמה פרי נ' מגדל חברה לביטוח
24 בע"מ (09.06.2013)), הובהר כי הכוונה הנדרשת לצורך החזקה הממעת, איננה כוונה במובן
25 הפלילי, הרחב, המסתפקת גם במודעות להסתברות קרובה של תוצאות המעשה, אלא כוונה
26 במובן הצר יותר: מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות התרחשות התוצאה,
27 בצירוף רצון שהתוצאה תתרחש. באותו עניין, למרות דברים שאמר הניזוק בסמוך לתאונה,
28 נקבע כי ישנו הסבר סביר אחר לתאונה שאיננו בגדר התאבדות (שם, פסקה 7 לפסה"ד).

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"א 58661-08-18

בעניין חמיאס (ע"א (מחוזי ת"א) 1002/07 כלל חברה לביטוח בע"מ נ' עזבון חמיאס גבריאל
(05.08.2009)), נקבע כי לא הוכח שמדובר במעשה מכוון, שכן "ניתן לצייר גרסאות סבירות
נוספות לגרסת ההתאבדות" (שם, פסקה 11 לפסה"ד).
לעומת זאת, בעניין צייכנר (ת"א (מחוזי חיפה) 1427/87 עזבון דוד צייכנר, ז"ל נ' מדינת
ישראל, פס"מ תשנ"ה (1) 089 (1994)), נקבע כי מדובר במעשה מכוון, שכן: "המנוח עשה כל
אשר לאל ידו כדי להיפגע: הוא המשיך בריצתו לעבר הרכבת בלהט ובדבקות, אף לאחר
שמעיד והקטר חלף. זאת, במקום לנצל את ההזדמנות ולשוב על עקבותיו אם לא חפץ להיפגע
במתכוון..." (שם, פסקה 11 לפסה"ד).
גם בעניין פלונית (ת"א (מחוזי ת"א) 2517/04 פלונית קטינה נ' מגדל חברה לביטוח בע"מ
(23.07.2006)), נקבע כי כאשר ברור שהמנוחה התפרצה אל הכביש ללא כל סיבה נראית לעין,
הרי שניסיון החיים מלמד, כי התפרצות אל הכביש, באופן בו התפרצה המנוחה, אינה יכולה
אלא להביא לתוצאה טראגית, כגון זו שהתרחשה, וחזקה על אדם המתפרץ אל הכביש, כי
הוא מודע לתוצאות האפשריות של מעשיו.
18. מכל האמור לעיל עולה, כי הנטל להוכיח כי מדובר במעשה התאבדות המוציא את האירוע
מתחולת החוק, הוא נטל אזרחי רגיל של מאזן ההסתברויות, ואין מדובר בנטל מוגבר.
עם זאת, הכמות הראייתית חייבת להיות משמעותית, והטענה שהנפגע התאבד, לא תתקבל
בקלות, לנוכח העובדה שהטענה מייחסת לאדם התנהגות יוצאת דופן שאיננה מעשה של יום
ביומו.
מן הכלל אל הפרט
19. בענייננו, עדי התביעה - הורי התובע וחברו, טענו אמנם כי לא סביר שהמנוח ביקש לשים קץ
לחיו, אלא שהם לא הביאו כל מידע ספציפי לגבי תכניות לעתיד, וכל מסמך המחזק את
טענתם, כאשר הכרותו של החבר יוסף עם המנוח היתה שטחית.
מנגד, לתאונה היו שני עדים: הנהג אמזלג ועוזר הנהג בן שושן. התאונה היתה בלתי נמנעת,
בין אם המנוח התכוון להתאבד, ובין אם רק ביקש לחצות את המסילה, כך שאין להם כל
אינטרס לטעון לגרסת ההתאבדות. שניהם העידו כי המנוח ישב בין המסילות, וכאשר ראה
את הרכבת, קם והלך לעבר המסילה בה נסעה הרכבת.

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"א 58661-08-18

20. אכן, יש צורך בראיות כבדות משקל כדי לקבוע שמנוח ביקש להתאבד, באופן המוציא את תחולת חוק הפיצויים. עם זאת, בעניין צייכנר נקבע כי מי שרץ לעבר רכבת נוסעת – חזקה שרצה להתאבד. בעניין פלונית נקבע, כי מי שמתפרץ אל הכביש בלי סיבה נראית לעין, חזקה עליו שצופה את התוצאה הקטלנית ומכאן גם רוצה בה. מכאן שניתן לפי הפסיקה לראות במי שישב לצד המסילה, ראה את הרכבת קרבה ואז נעמד וצעד לעבר המסילה – כמי שמגלה על עצמו כוונה להיפגע על ידה.
21. לנוכח העובדות המצויינות לעיל, לפיהן מדובר במי שראה את הרכבת, ואז קם והלך לעבר המסילה בה היא נסעה, על מנת להחיל את חוק הפיצויים על התאונה, היה הכרח להציג הסבר סביר אחר שאיננו כוונה להיפגע. ואולם, התביעה לא הציגה כל הסבר חלופי, שיתיישב עם גרסת הנהג ועוזרו ושיהא סביר והגיוני, להתנהגותו של המנוח.
22. כפי שצויין בפתיח, לעולם לא נדע אם המנוח באמת ביקש לשים קץ לחייו, או שמדובר בטעות או תאונה. ואולם, כאשר מדובר במי שראה את הרכבת מתקרבת, ודווקא אז קם וצעד לעבר המסילה, ולא זו מהמסילה חרף הצפירה של נהג הקטר, הרי שבהתאם למאזן ההסתברויות, סביר יותר כי ביקש לשים קץ לחייו, מאשר שמדובר בתאונה.
23. בנסיבות אלה, בלית ברירה ובלב כבד, אני דוחה את התביעה.
24. בנסיבות העניין לא יהיה צו להוצאות.
- המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים.
- זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.
- ניתנה היום, י"ב כסלו תש"פ, 10 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.

אור אדם, סגן נשיאה